

[Melchior]

løb, er det også rimeligt, at vedkommende betaler præmien eller i hvert fald hovedparten af præmien. Jeg anmoder også de partier, som i øvrigt går imod lovforslaget, om at overveje at stemme for dette forslag.

Så må jeg selvfølgelig ganske særligt understrege vort ændringsforslag nr. 17 til § 2, hvor vi forsøger at tilføre en betydelig fleksibilitet derigennem, at såvel arbejdstagere som selvstændige, der på anden måde end gennem medlemskab af en A-kasse kan dokumentere deres tilknytning til arbejdsmarkedet – det være sig som ansatte eller som selvstændige – i de sidste fem år, også kan blive omfattet af ordningen, dog forudsat, at de senest 2 måneder efter lovens ikrafttræden tilslutter sig en A-kasse. Da man ikke tidligere har kunnet vide, at medlemskab af en A-kasse ville være forudsætning for deltagelse i denne nye ordning, føler vi det rimeligt, at der gives borgerne et vist varsel til at kunne stige på ordningen. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at det må have arbejdsministerens og socialdemokratiets sympati, at sådant kunne ske, men jeg ved jo godt på forhånd, at man ikke er helt frit stillet til det.

Må jeg så til sidst sige følgende: der er jo ikke nogen love, der er fuldkomne, og det må jo så meget mere gælde lovgivning om helt nye områder, hvor vi altså ikke har haft lejlighed til forudgående erfaring. Jeg vil derfor advare befolkningen imod at male nogen hornede personer på væggen. Denne lov er ikke stivere, om jeg så må sige, end andre love. Det er op til folketinget til enhver tid at drage nytte af de erfaringer, som vi måtte indhøste, og regeringen eller partier i folketinget kan efter en rimelig prøvetid stille de ændringsforslag, som de indhøstede erfaringer måtte foranledige til. Der er derfor ikke nogen som helst grund til at tage de helt store bogstaver frem om lovgivningens forfærdelige konsekvenser. Viser der sig uønskede konsekvenser af en størrelsesorden, som er værd at tale om, er vi jo til stede her det meste af året og kan bringe det å jour. Disse betænkeligheder kan i CDs øjne intet veje op imod det rimelighedshensyn, imod den sociale landvinding, som vi ikke er bange for at betegne dette lovkompleks som.

Ole Henriksen (SF):

Socialistisk folkeparti har forud for denne behandling og i de foregående år fremsat forslag tre gange om efterløn, og det siger selvfølgelig noget om, hvordan vi ser på lovgivningen om efterløn.

Vores forslag har hovedsagelig haft det sigte, at det skulle være over den sociale sektor, det vil sige, at det skulle statsfinansieres, og det er selvfølgelig også det, vi mener er mest retfærdigt i denne forbindelse, også for at nå ud til så store befolkningsgrupper som muligt, altså få dækket hele befolkningen ind under en efterlønsordning. Man kan f. eks. ikke umiddelbart sige, at A-kassemedlemmer bliver specielt nedslidt i forhold til andre grupper i samfundet. Også mange andre grupper bliver nedslidt, selv om de ikke er medlemmer af en A-kasse. Men jeg skal da tilføje, at selv om de største grupper, der nedslides, selvfølgelig findes inden for A-kassernes område, findes der altså efter vores mening også andre, og derfor havde det været rimeligt, om man havde fået en statsfinansieret ordning på dette område.

Nu har man valgt at få en arbejdsmarkedslov, altså finansieret af begge parter selv inden for arbejdsmarkedet, og når man nu isolerer ordningen til denne gruppe inden for arbejdsmarkedet, kan man frygte, at der vil komme en ret stor afstand til dem, der i øjeblikket går på andre former for pension, og at der i en tid fremover vil komme et stort pres fra dem, som kører på dårlige pensionsordninger, med krav om at komme op på et niveau, der svarer til efterlønsordningen.

Vi har ikke noget imod, at der kommer et sådant pres, og SF vil ikke lægge sig hindrende i vejen for, at man forøger pensionerne på disse områder, men det siger dog noget om, at det havde været bedre, om man fra starten af havde tacklet dette problem som et socialt problem og søgt at få det løst også for den øvrige del af befolkningen, herunder også dem, som i øjeblikket går på ringere pensionsordninger.

Men når vi nu står over for, at ordningen skal finansieres af arbejdsmarkedets parter, må vi sige, at det selvfølgelig er arbejdsgiverne, som helt og fuldt må dække disse omkostninger, for man kan jo spørge: hvem er det, der nedslider arbejdskraften, og hvem er det, der profiterer af det? Ja, det er altså arbejdsgiverne, som i sidste ende igennem deres ejendomsret til produktionsmidlerne er